

saa vidt noget forskelligt fra de tidligere, som det egentlig ikke just gaar ud paa, at Øerne skulle sælges, saaledes som man udtrykker sig, men Meningen var, at Øerne skulle gaa over til Amerika, idet man mente, at de derved vilde faa en bedre Fremtid, end det var muligt for os at skaffe dem, og at der egentlig ikke skulde betales noget Vederlag for Øerne, men at Danmark kun skulde erholde Erstatning for de Byrder, som vi nødvendigvis maa paatage os, naar Øerne blive løste fra Moderlandet. Det er altsaa ikke saa, at man maa betragte det, vi erholde, i strengeste Forstand som en Købesum, men kun som en Erstatning for de Byrder, vi paatage os, hvoriblandt den største vel er Pensioneringen af de Embedsmænd, som blive uden Nytte for os, naar Øerne afhændes. Jeg fremhæver dette, dels fordi det ikke er uden Betydning at være opmærksom paa, at en ren Afhændelse, en Forretning, er der ikke Tale om. Ifald vi havde ønsket en saadan Afhændelse, tvivler jeg ikke paa, at vi kunde have faaet et langt større Vederlag; men Forhandlingerne ere, som sagt, begyndte paa en anden Basis af en tidligere Regering og fortsat paa den samme Basis af den nuværende Regering. Det er derfor jeg finder, at blandt de Grunde, man maa paaberaabe sig, er det ikke rigtigt at paaberaabe sig Hensynet til den finansielle Situation. Vor finansielle Situation kan være god eller daarlig, der kan være forskellige Meninger desangaaende; men at det i hvert Fald ikke er af Hensyn til den, ikke er for at skaffe os en Indtægt, for ligefrem at gøre en Forretning, at Øerne blive overdragne, er en given Ting.

Jeg skal med Hensyn til, hvad der blev fremdraget om de enkelte Grunde, aldeles ikke indlade mig paa det internationale Forhold til Amerika. Jeg skal kun bemærke, at under Forhandlingerne er der vist den allerstørste Loyalitet og Imødekommenhed fra Amerikas Side, og noget, der kunde udtydes som Trusler eller lignende fra den store Fristats Side, foreligger der aldeles ikke. Hvad de øvrige Punkter angaar, vil jeg ikke indlade mig paa dem, jeg finder det ganske unødvendigt. Jeg vil kun tillade mig at fremhæve, at jeg under Udvalgsforhandlingerne stadig har gjort opmærksom paa, at der er jo en stor Forskel paa Grunde for at beholde Øerne, som referer sig til *Forhaabninger* om, hvad der kan ske, og hvad private kunde gøre, og hvad man rimeligvis kunde faa Staten

til at gøre, — der er stor Forskel paa det og paa at referere til de *objektive Data*, som jeg har fremdraget, og som jeg har støttet i Udvalget med uomstødelige objektive Beviser. Det er jo ingenlunde saaledes, at man i al Almindelighed paaberaaber sig, at der er Dødelighed ovre paa Øerne — det er der da ogsaa i Danmark; Gud ske Lov! — men hvad man kan sige, og hvad der er paavist med Tal, det er, at der er en aldeles mærkværdig, jeg tør sige enestaaende Vækst i Dødsfaldenes Overvægt over Fødslerne, en Vækst, som stiger fra Aar til Aar, og det ligefrem i en Progression, der gaar frem med en saadan Hastighed, at man her i Danmark vilde blive forfærdet, derover, ligesom Indbyggerantallet i det hele er i en stadig fortsat Nedgang. Det er derfor, jeg maa drage Tinget i Minde, at det, jeg har sagt, og de Grunde, jeg har anført, skiller sig netop fra mange af de Grunde, der ellers ere anførte, derved, at de være objektive, grundede sig paa Fakta, hvorimod jeg ganske udelod alle Forhaabninger. Jeg indrømmer, at man kan altid nære Haab, saa længe der ikke er Død, og Berettigelsen af disse Forhaabninger vil jeg ikke benægte, men naar man skal handle politisk, statsmandsmæssigt, saa handler man med Fakta og ikke med Forhaabninger, og jeg tror, at det er paavist, at det er en Nødvendighed for os at løse Forbindelsen med Øerne.

Jeg har gentagne Gange fremhævet, at det er med største Sorg, at jeg for mit Vedkommende skrider dertil, og jeg har tillige overbevist mig om, dels ved Udtalelserne i Udvalget, dels ved Forhandlinger og Samtaler med de aller fleste enkelte Medlemmer, at det er en Følelse, som deles overalt. Jeg antager ikke, at nogen dansk Mand uden dyb Sorg kan se dette gamle Baand, der har bestaaet i omtrent 200 Aar mellem Moderlandet og disse Kolonier, blive løst, men jeg mener, at her ere vi paa et Punkt, hvor man maa tage Følelsen fangen under Forstanden. Der er ikke Tvivl om — og det har jeg ogsaa paavist med objektive Data —, at Øerne ved at komme ind under den store og handledygtige amerikanske Fristat ville faa en ganske anderledes glimrende Fremtid end den, de nogen Sinde ville kunne erhverve under vort Flag, og jeg har tillige søgt at godtgøre, at de Betingelser, som ere opnaaede i Konventionen, og som gaa ud paa at sikre Indbyggernes Stilling, ere fuldt ud tilfredsstillende. Det er den ene Side af Sagen. Paa den anden Side tror jeg at have godt-